

Tanulói élménybeszámoló

1. nap

Királyhágó:

A korai indulást követően a busz ringatózását kihasználva mindannyian szenderegünk még valamennyit, hogy bepótoljuk az elmaradt alvást. Romániához közeledve az idő egyre melegebb lett. A méhkeréki határátlépés zökkenőmentesen történt, nem állítottak meg minket ellenőrzésre, így azok sem számára sem volt ünnepélyes, akik most jártak először Magyarország határain túl. Ezután utunk első megállója a Királyhágó volt. A trianoni békeszerződésig Bihar vármegye Élesdi járásához tartozott, ekkor Magyarország és Erdély kapujaként emlegették. Mi jókor érkeztünk, mert viszonylag kevesen voltak a parkolóban, de sajnos átépítés miatt nem volt egyszerű mosdót találni. Ezt követően Kolozsvár felé vettünk utunkat.

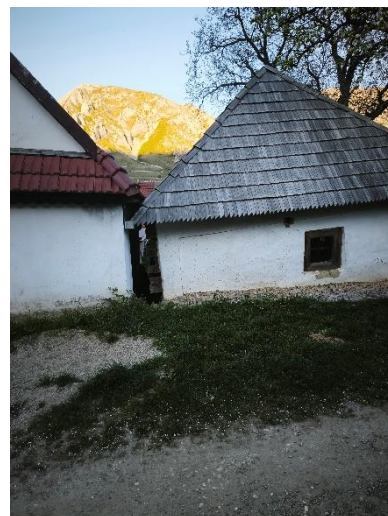
Kolozsvár

Királyhágót elhagyva, kissé felfrissülve Kolozsvár felé haladtunk. Itt főleg a főtér és környékének nevezetességeit néztük meg, a hozzánk csatlakozó idegenvezetőnk előadásában. A Farkas utcában megnéztük a Babes-Bolyai Tudományegyetem épületét, a híres Szent György szobrot és a Református templomot is. Innen a nagy matematikus Bolyai János, majd Mátyás király szülőházait néztük meg. Itt meghallgathattuk Kolozsvár és Mátyás történelmi összefüggéseit, érdekességeit. Nem maradt ki a Szent Mihály templom, és a Mátyás szobor csoport sem. A főtéren lévő Szent Mihály templom lenyűgöző méreteit és varázslatos üveglakait is megcsodálhattuk. Végül megtudtuk, hogy Mátyást román királyként tartják számon. Kaptunk egy kevés szabadidőt is és aki vásárolni szeretett volna, annak lehetősége nyílt gyakorolni az angol nyelvet, mert ahova bementünk ott sehol nem beszéltek magyarul.

Torockó

Első éjszakai szállásunk Torockón volt. A szívélyes fogadtatás és a kiadós vacsora ellensúlyozta az utazás és a koránkelés fáradságát. Evés után sétáltunk egy kicsit ebben a csodálatos kis faluban. Megnéztük Erdély legrégebbi parasztházát. Sajnos hamar besötétedett, de a Székelykő csodálatos volt a lemenő Nap fényében. Reggel a korai kelésnek köszönhetően mi is láttuk, hogy Torockón valóban kétszer kel fel a Nap.

2. nap

Torda Sóbánya

A mi úti prigramunkban a Tordai sóbánya meglátogatása szerepelt, mert sajnos a Parajdi sóbánya a tavalyi évben használhatatlan lett az esőzések miatt. Bár itt nem történik már közvetlen sókitermelés, hosszú éveken keresztül meghatározó ellátója volt a Monarchiának. Több száz év bányászata alakította ki a jelenlegi bányát. Nagyon tetszett a kiállítás, ami a sókitermelés menetét, eszközeit és nehézségeit mutatta be. Mi sikítoztunk egy jó nagyot a visszhangok kamrájában, de a legtöbb gyerek nem mert jó hangosan kiabálni. Hosszú lépcsősor vezetett a mélybe, még meg is számoltuk 152db volt. Aztán a plafon alatt haladtunk tovább ami nagyon félelmetes, de izgalmas is volt. Óriási főlépcsőn ereszkedtünk le a bánya aljára. Bár kiderült van még lejjebb is, mert a másik végén a teremnek egy csónakázó tó volt sokkal alacsonyabban mint az alsó szint. Kipróbáltuk a minigolfot, biliárdoztunk és vásárolni is tudtunk. Szerencsére felfele lifttel is ki lehetett jönni a bányából, de sokan gyalog jöttek fel. Nagyon jól éreztük magunkat, szervezetünknek nagyon jót a tett a barlang sós levegője.

Szováta Medve tó:

Erdélyben, Maros megyében, Szovátán található sókarszton létrejött heliotermikus tó, 1875-ben keletkezett, a világ legnagyobb heliotermikus tava. A tótól messzebb álltunk meg egy parkolóban, így az odavezető úton megcsodálhattuk a szovátai üdülőket, melyeket még az Osztrák-Magyar Monarchia idején építettek és most is szálláshelyek működnek bennük. A tó partján kiépített tanösvényen lehet körbejárni a tavat és a közelben lévő sósziklát és kisebb tavakat. Nagy sétát tettünk a Medvetó körüli tanösvényen. Megtudtuk, hogy a tó alján mértek már 80°C körüli hőmérsékletet. Azt is, hogy az ilyen tavak nagyon sósak. Megnéztük a sokkal kisebb mogyorósi tavat, és egy óriási kősótömböt is, melyet időjárás jóslásra használtak régebben. Ezután kaptunk egy kevés szabadidőt a vásárlásra. Sokan vettek kürtös kalácsot és üdítőket, de az igazi sláger a Medvetóhoz köthető csecsebecsék voltak. Ezután visszasétáltunk a buszhoz és folytattuk utunkat Korondra.

Korond, Sóvágó Műhely:

Kirándulásunk során meglátogattunk egy sóvágó műhelyt is. Házigazdánk lendületes magyarázata, meséi, történetei mindenkit magával ragadtak. Itt megismerkedhettünk a só feldolgozásával. A sódarabok nagyon nagyok és nehezek voltak. Megtudtuk melyik színű kősót mire lehet használni és azt is, hogyan történik a kitermelésük és feldolgozásuk. A mester el is vágott nekünk egy sódarabot több kisebb darabra. Beleálltunk a mindenhol terjengő sóporba, hogy belélegezve érezzük mennyire egészséges. Később elég nehezen tudtuk letakarítani a ruhánkról a kősóport. Vásárolni is tudtunk. Van, aki fürdősót, van, aki fűszersót, vagy sószappant hozott haza ajándékba.

Korond:

Korond egy romániai falu Hargita megyében. A Sóvidék legnevezetesebb települése. Iparművészeti, idegenforgalmi és művelődési központja. Híres fazekasfalu, vasas-kénes gyógyfürdővel, négy borvízforrással. Jelentős turisztikai látványosság. A fazekasok portékáit a főút mentén elhelyezkedő bazársoron mindenhol megtaláljuk. Nagyon szívélyesen fogadott minket minden árus, hiszen a fő turisztikai szezon elején jártunk, ezért kevés volt a vásárló. A korondi székelyek arról is híresek voltak, hogy a tapló feldolgozás igazi nagymesterei, sapkát, kalapot és dísz tárgyakat készítettek taplóból. Korondon végig jártuk a bazársort, ajándéktárgyakat vásároltunk. Az egyre melegebb idő ellenére nagyon jól éreztük magunkat.

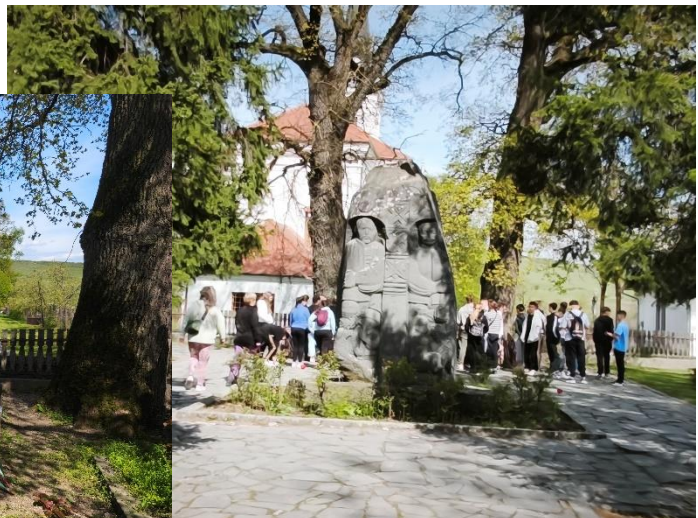
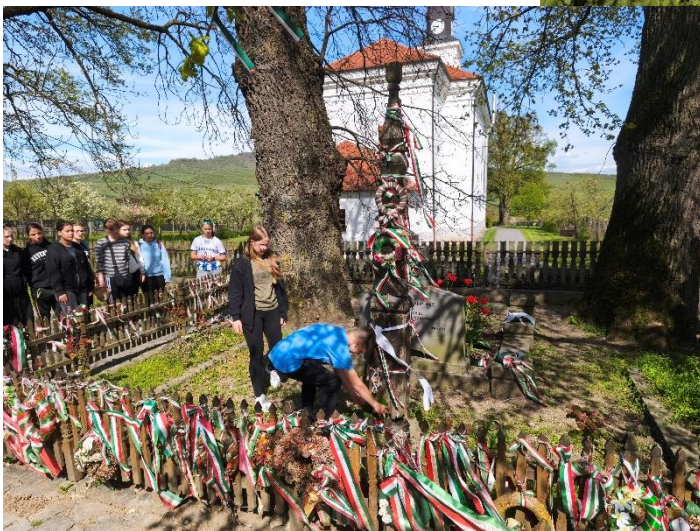
Második naptól **Borzonton** volt a szállásunk. Egy minden igényt kielégítő panzióban, nagyon szívélyes házigazdákkal, igazán jó körülmények között lakhattunk. Az étkezések szinte külön élményt jelentettek. Mindenki annyit és annyiszor vehetett amennyit akart. Külön élveztük, hogy a reggelit követően saját magunknak készíthettük el az aznapi ebédre szánt szendvicseket.

3. nap

Farkaslaka:

Farkaslakára érve megkoszorúztuk Tamási Áron síremlékét és idegen vezetőnk mesélt arról, hogy a síremléken minden faragásnak története van. A székelység nagy írója Farkaslaka nyugati szélén, a római katolikus templom és temető mögötti virágos parkban, a két cserefa között nyugszik. Tamási végakarata volt (olvasható az 1966. május 19-én kelt végrendeletében), hogy szülőfalujában, Farkaslakán helyezték örök nyugalomra.

Szejkefürdő:

Itt székelykapukat néztünk. Megcsodáltuk a fafaragásokat, a szebbnél-szebb és változatos motívumokat. A székelykapukon keresztül felmentünk egy kisebb dombon, ahol Orbán Balázs sírja volt található. Koszorút helyeztünk el az emlékműnél. Az idegenvezetőnk elmondta, Orbán Balázs bejárta Székelyföldet. Szorgalmasan jegyzetelt, fényképezett. Fő műve a Székelyföld leírása, mely azóta is egyedülálló alkotás történelmi, régészeti természetrajzi és népismereti szempontból.

Székelyudvarhely

Székelyudvarhely az Udvarhelyi-medence gazdasági és művelődési központja. Nekem hatalmas nagy városnak tűnt aminek a központjában sétáltunk. Idegenvezetőnkől megtudtuk, hogy a székelység történelmi központja, s Székelyföld évszázados hagyományokra visszatekintő székhelye. A szoborparkban több olyan történelmi személyiség szobrát láttuk. Engem nagyon megfogott és elgondolkodtatott a „Térj haza vándor” felirat. A Városháza előtt és főutcán sétáltunk, majd egy olyan cukrászdába ettünk sütit amelynek terasza annak az iskolának az udvarával közös, ahol Benedek Elek a nagy mesemondó tanult.

Madarasi Hargita:

Madarasi Hargita: A Madarasi Hargitára erdészeti terepjárókkal mentünk fel. Pontosabban csak a Menedékháig mert onnan gyalog másztuk meg a Hargitát. A platós kocsikon nagyon izgalmas volt utazni mert csak két padot tettek a platóra. A felfele úton láttuk az előző heti hóesés nyomait és végig azon drukkoltunk, hogy medvét is láthassunk. Fent a Menedékházban kicsit kinyújtóztunk, mosdót kerestünk és nekivágtunk a 2 órás hegyi túránknak. Az idegenvezetőnk megmutatta a tanösvény jeleit és azokat követve haladtunk felfelé. Felfelé már egyre több hó volt, volt ahol már az egész lábam is néha belesüllyedt a hóba. Olyan szakaszokon kellett áthaladjunk, ahol tiszta jeges volt a hó, úgyhogy sokat estünk, csúsztunk. Mikor felértünk a Hargita-csúcsára csodálatos napsütésben nagyon messze lehetett ellátni. A kísérő tanárok elmondták, hogy körbe-körbe milyen hegyeket és tájegységeket látunk. Még a Déli-Kárpátok havas teteje is jól látszott. Szinte beláttuk az egész Székelyföldet majd megnéztük a kopjafákat is. Lefelé menet kiderült sokkal nehezebb menni a havas-jeges úton mint felfele. Ez igen vicces volt, mivel még jobban csúszott a hó, nagyon sokat csúszkáltunk lefelé, sokat sikongattunk, de nagy nehezen leértünk. Nagyon fáradtak voltunk, a Menedékházba kicsit megpihentünk, de így is volt aki elaludt a terepjáróban.

4. nap

Gyilkostó, Békási szoros

A bőséges reggeli után a Gyilkostó és a Békási szoros látnivalóihoz utaztunk. A negyedik napra jócskán elromlott az idő, hidegebb is lett és az eső is váltakozó erősséggel elkezdett esni. Így arcunkba csapódó esőben sétáltunk végig a Békási szoroson. Bár nem volt túl nehéz a túra, azért mindenki örült amikor a szoros vége felé egy kis parkolóban megpillantottuk a buszunkat és nem kellett visszafele is gyalog menni. Kicsit javult az idő mire visszaértünk a Gyilkostó partjára. Sajnos itt sem volt nyitva a mosdó úgyhogy megint vendéglőkbe kellett bekérezkedjünk. A kürtőskalács viszont sokkal finomabb volt, mint a Medvetónál, de nagyon lassan készült el.

Gyergyóalfalu:

Románia leghidegebb települése Gyergyóalfalu volt a következő állomásunk. Itt Balázs Jóska bácsi festőművész, mesemondó, történelem tanár mesélt nekünk a székelyekről, összetartozásról, hazaszeretetről és egymás tiszteletéről. Megtudtuk, hogy itt is otthon vagyunk és tulajdonképpen otthonról hazajöttünk ide.

Madéfalva

Madéfalván megálltunk egy rövid pihenőre és koszorúzásra. Itt van az emlékműve annak, hogy a székelyek a függetlenségük megőrzése miatt ellenálltak Mária Terézia behívójának és ezért az osztrákok ágyúval támadtak a falura. A nagy ágyúzásban 200-an haltak meg.

Csíksomlyó

Felkerestük a csíksomlyói kegytemplomot. Kivülről éppen renoválták, de szerencsére ettől még be tudtunk menni. A csodatévő, több, mint 500 éves fából készült Mária szobor elé járultunk. Idegenvezetőnk mesélte, hogy a hagyomány szerint ha megfelelően kérjük, akkor a Mária szobor segít teljesíteni a kívánságunkat. Mivel mindannyian vágyunk valamire, ezért szinte mindenki beállt a sorba és elmondta kérését csodatevő Máriának. Ha már itt jártunk, megnéztük a szerzetesek mofettáját is. Ez tulajdonképpen egy kinti ásványvizes fürdő, aminek a sok feloldott ásvány miatt gyógyító hatása van. Sok a kén és a vas is benne, ezért sárgás a színe. Az idegenvezető tanácsára nem ihattunk a bejáratnál található „borvízből”, nehogy hasmenést kapjunk.

5. nap

Arad

A finom reggeli után Aradra indultunk, ahol megkoszorúztuk az Aradi vértanúk emlékművét. Útközben végre bekövetkezett az amire az út eleje óta vártunk. Végre láttunk medvét. Egy anyamedve és a bocska ment át a busz előtt az úton, majd a hegyoldalban, pár méterre a busztól megálltak és visszanéztek ránk. Annyira sokáig tartott a dolog, hogy sikerült lefényképezni szinte mindenkinek. Ezután hosszú utazás következett Aradig. Itt a város külső részén elhelyezkedő emlékoszlopot koszorúztuk meg. Arra a helyre emelték ahol annak idején a vértanúkat kivégezték.

A határátkelés szerencsére gyorsan lezajlott, majd Szeged előtti benzinkútig meg sem álltunk. A rövid pihenés alatt kicsit mozoghattunk, hogy elzsibbadt végtagjainkat lelazíthassuk.

A pihenés és falatozás után indultunk haza Nagydorogra, ahol már mindenkit nagyon vártak.

A Határtalanul program mindannyiunknak nagyon tetszett, rengeteget adott: tudást, élményeket, barátságokat. Hálásak vagyunk, hogy részesei lehettünk és biztosak vagyunk abban, hogy a jövőben is szívesen emlékezünk vissza majd ezekre a napokra.